

Noaptea de iulie

Alexandru Macedonski

A-nceput din nou sa-mi fie dor de dulce fericire...
Vad ca-mi trece tineretea, vad ca anii mi se duc,
Si mi-e sete de placere, si mi-e sete de iubire,
Insa umbrele visate nu se poate sa le-apuc.

Numai aurul, el singur, imi lipseste-n asta lume,
Numai el, dar fara dinsul sunt un biet neputincios...
Care suflet de-al meu suflet, care nume de-al meu nume
S-ar lipi sa ia povara unui trai saracacios ?

Pica plins al tineretei pe un sin ce nu palpita,
Ai avut sa-l cumperi, e al tau pina in zori...
Vestejeste-te-a mea buza pe o buza vestejita,
Si tu, suflete, viseaza ca aduni ceresti comori.

Insa tu, o ! poezie, cu mantaua ta regala,
Iti acopera vederea --fugi in coltu-ntunecos,
Prin fereastra ma fixeaza luna rece si spectrala
Ca un doctor ce se uita la chip de ofticos.

A ! desigur, masca blonda avea altfel de privire
Cind pe tarmurile de-aur ale lacului Lemana
Suridea printre frunzisurla la intia mea iubire
Vis mai lung decit un secol in coprinsul unui an.

A ! desigur ca in noaptea ce-n trecutul vietii mele
E-nsemnata cu roseata simtimintelor dintii,
Daca ea privea prin geamuri dintre pulberea de stele,
Nu venea c-un zimbet rece linga caldul capatii.

Poezie ! Poezie ! Ai dreptate totdeauna
Dar fiindca simt si astazi ca ramas-am tot al tau,
Da te rog in jos perdeaua, ca sa nu ma vada luna,
Roag-o calea sa-si urmeze, voi sa scap de ochiul sau.

Zi-i sa mearga pe oriunde e suava fericire,
Sa-si incarce a ei raza cu al florilor arom,
Sa zimbeasca voluptatei ce se naste din iubire,
Dar sa uite pe oricine a uitat ca este om.